

En hemsk förskräckelse rådde hos allt tjänstfolket. De förtäljde, att under grefvinnans sjukdom hade det ohyggliga Gråpappersansiktet tid efter annan uppenbarat sig. Än hade en dräng sett detsamma i källaren, än hade hushållerskan träffat det i skafferiet och andra gånger hade det mött kammarjungfrun i garderoben. Alla instämde likväl däri, att det aldrig, oaktadt sitt vidriga utseende, förrådt något ondt uppsåt, utan snarare en afsikt att biträda dem i deras sysslor, eller visa dem på saker, som de sökte och själfva icke kunde finna.

Utän att misskänna andeväsendets välvilja, hvaraf hon själf rönt ett så påtagligt prof, beslöt likväl grefvinnan att öfvergifva en boning, där denna gäst tycktes hafva inkvarterat sig. Hon flyttade till ett annat hus, och lämnade det gamla palatset till andens fria förfogande. Flera år förflöto, utan att någon mänsklig varelse satte sin fot inom dess portar.

Men när nu den förundran, som ofvan skildrade händelser öfver allt i Weimar uppväckt, hunnit glömmas, och Gråpappersansiktet, som aldrig visade sig utom sitt eget hus, lämnat rum för nya samtalsämnen, inköptes slutligen det förut så illa beryktade palatset af en förnäm och rik sachsisk embetsman, som likväl sällan bodde där, men ofta i slottet gaf lysande fester, som ofta nog bevistades af storhertigluga hofvet.

Vid *ett* sådant tillfälle satt en gång, omkring midnatten och efter slutad bal, det lika talrika som förnäma sällskapet vid taffeln. Musiken klingade i den stora, rikt smyckade salen, kavaljererna njöto med begärlighet af de läckra viner och rätter, under hvilka bordet sviktade, och de sköna, ännu flämtande efter den sista dansen, läppjade stundom på den i kristallglaset glödande drufvoaftnen. Alla andades munterhet och glädje. Men just som desserten skulle serveras, och orkestern höll sig färdig att ånyo låta sina accorder frambrusa, uppkom en häftig vind inne i salen, susade rundt omkring det festliga bordet, så att det frasade i damernas sidenklädningar, och slutade sin rund vid dörren, dit nu alla närvarande, icke utan en viss häpenhet, riktade sina blickar.